

Vogeltrip Israel van 19 t/m 27 Okt '04

Dinsdag 19 Okt

Op uitnodiging van de ouders van de deze zomer overleden vriend van m'n jongste dochter, heb ik een vogeltrip gemaakt naar Israel met als thuisbasis de kibboetz Maabaroeth die op zo'n 3 kwartier rijden van de luchthaven van Tel Aviv ligt. Ik trok 'smorgens rond 9.40h de huisdeur achter me dicht om vervolgens met bus en trein naar Schiphol te reizen. Daar meteen door naar balie 28 van El Al waar ik na een korte veiligheids-check kon inchecken. Het vliegtuig vertrok redelijk op tijd en rond 18.00h stond ik op israëlische bodem. Asaf, de vader van de in juli van dat jaar overleden Tomer, kwam me ophalen en na ca 3 kwartier rijden over een splinternieuwe tolweg bereikten we de kibboetz. Daar bleek dat ik een compleet huisje voor mezelf alleen had met tv, koelkast met inhoud en een grote schaal fruit. Een erg warm welkom. Nadat ik m'n koffer had gedropt ben ik naar het huis van Asaf en Rina, z'n vrouw, gegaan waar ik allerhartelijkst werd ontvangen. Wat later schoven Leny, een hollands bewoonster van de kibboetz en Ruty, m'n persoonlijke vogelgids voor de komende dagen, ook aan. Na wat gezellig bijkletsen hebben Ruty en ik de plannen voor de volgende dagen besproken en toen werd het me duidelijk dat er een redelijk vol programma afgewerkt ging worden. Daarbij gaan vrienden en burens ingeschakeld worden en het vervoer gaat middels een auto van de kibboetz die tegen een redelijk tarief gebruikt mag worden. Het vroege ontbijt en eventuele lunch kunnen tegen erg lage vergoedingen in de gemeenschappelijke eetzaal van de kibboetz genuttigd worden. In feite is zo'n kibboetz een complete gemeenschap op zich waarin iedereen werkt naar vermogen en daarvoor een redelijke vergoeding ontvangt. Al bij al een heel sociaal systeem waarbij de kibboetzim een soort familie van elkaar worden. Elke kibboetz heeft ook zijn eigen middelen van bestaan ontwikkeld. Maabaroeth steunt op 3 peilers: baby- en huisdiervoeding, een metaalkonstruktiefabriek en visvijvers voor het kweken van Koi-karpers en consumptievissen zoals Tilapia. Dat verklaart meteen de aantrekkelijkheid van deze kibboetz voor vogels: in de visvijvers is het goed vissen. Door middel van grote netten die over de vijvers worden gespannen probeert men de boel een beetje in toom te houden maar er zitten genoeg gaten in om hier en daar een visje te verschalken. Onderstaand plaatje

kan lukraak geknipt worden in het vijvergebied. Kleine en Grote Zilvers, Kwakken, Zwarte Ibissen, Zwarte Wouwen en Smyrna- en Bonte Ijsvogel zitten overal. De steltlopers komen aan de beurt als de vijvers na het "oogsten" van de vis tijdelijk droog gelegd worden om de zon de kans te geven de vijvers schoon te branden zodat een paar weekjes later de cyclus weer opnieuw kan beginnen. In dit geval is het grappig te vermelden dat mijn dochter Roos die een poos in deze kibboetz heeft gewerkt als taak had om staande in het water de Koikarpers te vaccineren met antibiotica. Na deze uiteenzetting is het wat meer inzichtelijk waarom het rond die kibboetz zo makkelijk vogelen was. En nu wordt het tijd om de luikjes te sluiten want het wordt morgen vroeg opstaan.

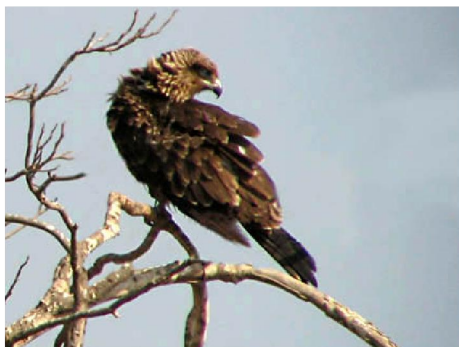
Woensdag 20 Okt

De wekker ging deze dag af rond 6.00h en na een uitgebreid ontbijt in de eetzaal ben ik met Ruty naar een groot zoetwaterreservoir, Ma'apil genaamd, gereden. Ruty is een verwoed vogelfotografe en zij kende alle bijzondere vogelspots in de verre omgeving. Bij instanties had zij in de loop der tijden allerlei toegangsregelingen kunnen versieren en zij was de meest ideale persoon die ik daar als gids had kunnen krijgen. Als individuele bezoeker zou ik nergens toegang hebben gekregen. Zij had de sleutel van het toegangshek en ze vertelde me dat er op dat moment zo'n 800 Pelikanen verbleven. Ik was zeer benieuwd en werd niet teleurgesteld. Toen we onze hoofden voorzichtig over de omringende

dijk staken kregen we een schitterend schouwspel voorgeschoteld. Honderden vogels waren druk bezig met ruzieën of verenpoetsen en dat alles niet zonder bijbehorende geluiden. Voortdurend vlogen

er vogels op of arriveerden er nieuwe. Opvallend was het grote percentage niet-adulte vogels. Na een paar uur genieten zijn we teruggedreden naar de kibboetz en zijn vervolgens naar het terrein van de visvijvers gegaan. Je kon overal rondlopen maar via allerlei dammen kon je de zaak ook bekijken vanuit de auto. Dat had als voordeel dat de vogels veel minder vliegerig werden want aan auto's waren ze gewend vanwege onderhoudswerkzaamheden en vervoer van visvoer ed. Thuis had ik ook nog even

een raamstatief in elkaar geflanst en dat bleek zeer goed van pas te komen. Een van de eerste plaatjes die ik dank zij mijn raamstatief kon maken was de afgebeelde Zwarte Wouw. Die zat met nog enkele 10-tallen soortgenoten

in een boom en die schooiers scharrelden hun kostje bij elkaar door elke vis die ergens in een vijver op apegapen lag te scoren. Zwarte Ooievaars waren ook ruim vertegenwoordigd en daarnaast nog een heel assortiment steltlopers en plevieren. Over de Sporenkieviten struikel je en itt "onze" Kieviten

fourageren ze ook op kurkdroge plekken. In een recentelijk gelegeerde maar nog natte visvijver stond een Westelijke Rilfeiger tussen een 10-tal gewone Kleine Zilverreigers. Ze zijn even groot maar hebben een variabel grijs veren-

kleed. Ook in het klein valt er heel wat te genieten. M'n oog viel op zeker moment op een prachtig vlinderpaar wat middels een innige omhelzing voor nageslacht aan het zorgen was. Ik heb me laten

vertellen dat het hier gaat om de Kleine Monarchvlinder. Een van de mooiste vlinders die ik ooit gezien heb. Als je dan bedenkt dat het toch al 20 oktober is dan blijkt toch wel dat de nazomer in Israel toch iets anders uit-

pakt dan in ons kikkerlandje. Overdag haalt de temperatuur nog bijna de 30 graden en 'savonds kun je

nog lekker buiten zitten. Ik kleur door de pittige zon weer helemaal bij. Nu ik het trouwens toch over kleur heb kan ik de Ijsvogels die hier voorkomen niet overslaan. Onze gewone Ijsvogel komt hier ook voor maar bovendien de Bonte en de Smyrna Ijsvogel. Ongelooflijk mooie beesten zijn dat waarbij vooral de Smyrna een beste snavel heeft. Voor deze vogels is het hier een uitgesproken luilekkerland

want er is altijd vis in alle mogelijke maten voorradig. Deze eerste echte vogeldag heeft me mooie soorten opgeleverd en qua fotografie was m'n raamstatief een uitkomst. Verschillende van de getoonde foto's zouden niet mogelijk zijn geweest zonder dit hulpmiddel. Een beetje gaar door de zon verlaten we op het eind van de middag het visvijvergebied. Ruty heeft de volgende dag andere dingen te doen maar ik word niet aan m'n lot overgelaten. Dani, de buurman van Asaf en Rina, zal me meenemen naar een visvijvercomplex waar proeven worden gedaan op het gebied van visziekten. Ik kan daar vrij rondstruinen dus dat klinkt allemaal goed. Voor vandaag is het welletjes. Ikzelf ben door m'n gastheer en -vrouw uitgenodigd op een borrel en het eten en dat pakte heel gezellig uit. Daarna redelijk vroeg onder de wol want het zal morgen weer vroeg dag zijn.

Donderdag 21 Okt

Ik sta 'smorgens al om 5.50 bij het plaatselijke postkantoorje waar ik heb afgesproken met Dani. Dani komt oorspronkelijk uit Duitsland en hij vindt het leuk om weer eens Duits te kunnen praten. Via Hadera waar we Tanja een Russische biologe ophalen, rijden we naar het Nasholim Instituut. Er worden daar allerlei proeven en onderzoeken gedaan die allemaal draaien rond vis. Er liep toen een onderzoek naar Karperluis waar kwekers van die vis erg last van hadden maar ook werd gekeken of bepaalde consumptievis gekweekt kon worden en wat daarbij nodig was. Na de koffie mocht ik het allemaal zelf uit gaan zoeken dus ik kon lekker gaan struinen. "Nieuwkomers" voor mij hier waren

Mangoesten. Deze kleine actieve rovertjes struinden voortdurend het terrein af om iets van hun gading te vinden. De lokale Sporenkieviten waren blijkens het plaatje hun aanwezigheid wel gewend en namen erg weinig notie van de snuf-

felaar. Hun relaxte gedrag is ten dele schijn want ze kunnen razendsnel zijn. In India heb ik gezien hoe een familielid middels supersnelle uitvallen een gifslang zolang afmatte dat hij het serpent uiteindelijk kon doodbijten. Het paartje hiernaast was een verhaal

apart. Ik zag ze met een dikke Karper slepen maar wilde daarvan wel een foto maken. Als ik echter de Karper op een plek legde die fotografeerbaar was en ik deed daarna 10 stappen terug om enige afstand te hebben dan hadden zij het lijk alweer onder een struik gesleept voor ik me omgedraaid had. De oplossing was om middels een scherp stokje de Karper vast te nagelen en op deze manier is deze foto gemaakt. Als ik even bij moest komen van alle indrukken was er in het instituut koffie en een evenueel gezellig praatje met interessante mensen. Vogelen kan best leuk zijn! Overigens verschilde de vogelbevolking hier niet zo veel van die van de eerder beschreven visvijvers. Grote en Kleine Zilvers, Witte en Zwarte Ooievaars, Kwakken, Zwarte Ibissen, Witte Kwikken, Oeverlopers en Witgatten, Sporenkieviten en Watersnippen op kurkdroge plekken en een nieuwe soort voor mij, een Arabische

Bul-bul. Dat Watersnippen en Sporenkievit hier pleisteren op stof en stenen wekt verbazing. Als er nou nog insecten rondwarrelden maar daar was niks van te merken. En wij maar denken dat Snippen en plevieren graag wat vochtigheid onder de poten willen hebben.

Rond twaalven begonnen de Zwarte Ooievaars te thermieken en ook de onvermijdelijke Zwarte Wouwen kozen het lucht ruim. Rond die tijd kwam m'n gastheer me ophalen want in de namiddag moest hij naar een andere lokatie met visvijvers, Dor geheten. Deze plek licht dicht bij zee en hier zaten dan ook veel meeuwen. Uiteraard veel Geelpoten maar ook een groep Dunbekmeeuwen. Mooie beesten

zijn dat. Met hun donkere ogen en "beschaafde" snavel zien ze er veel vriendelijker uit dan bijv. onze Zilvermeeuwen. Uiteraard waren hier de Ijsvogels ook weer goed vertegenwoordigd en verder vlogen er wat Visdieven rond. Tegen drieën kwam Dani me weer ophalen en we hebben toen in een klein restaurantje op weg naar huis, eerst wat gegeten. Eenmaal thuis heb ik eerst wat boodschapjes gedaan en daarna heb ik nog een stuk gewandeld langs de Alexanderrivier die langs de kibboetz loopt. In bomen op de oever slapen overdag veel Kwakken en in het riet en struikgewas langs de oevers klauteren Woudaapjes rond. Ralreigers zijn hier ook absoluut niet zeldzaam. Het water zag er niet erg koosjer uit maar toch zat er veel vis in. Volgens visexpert Dani is het een soort die erg goed tegen vervuild water kan. De reigerachtigen en Ijsvogels waren er in ieder geval blij mee. Ik was weer uitgenodigd op het avondeten bij Asaf en Rina en

daarna ben ik op uitnodiging van Dani nog even bij het Weinhaus langsgeweest. Dit is een cafe-restaurant wat niet valt onder de kibboetz dus een private onderneming. Die avond was er een belsebiertjes-proefavond en voor omgerekend 8 euro kon je onbeperkt proeven. Dani stond achter de tap en toen ben ik in het vuur van onze gesprekken toch glad vergeten om m'n shekeltjes bij te dragen. Ik wist het 'savonds laat zeker: krijgertjes zijn het lekkerst!

Vrijdag 22 Okt

Vandaag is het de bedoeling dat we naar een ringstation van roofvogels gaan in de buurt van Kefar Rupin in de Bet She'an vallei. Het ligt aan de noord-oost punt van de Westbank tegen de Jordaanse grens. Voordat we op weg konden moest Ruty eerst een groep mensen toegang verschaffen tot het Pelikanen-reservoir in Ma'apil. Daarna gingen we noordwaarts maar niet voordat we ook nog een vriendin van Ruty hadden opgepikt die ook mee zou gaan. Aangekomen in de buurt van Kefar Rupin moesten we vervolgens op zoek gaan naar ene Ben. Deze jongeman zou ons daar gidsen maar in eerste instantie konden we hem niet vinden omdat hij zich verstopt had op een visvijverterrein waar hij naar later bleek, een heel spannend pietje had gevonden. Toen we na wat heen en weer bellen Ben en zijn pietje gevonden hadden bleek het (waarschijnlijk) te gaan om een Taiga Strandloper. De engelanders zeggen *Long-toed Stint* en dat dekt de lading meer want het beestje had inderdaad ontzettend lange tenen. In eerste instantie waren de gealarmeerde vogelaars het niet unaniem eens over de determinatie maar dank zij mijn foto's die naar een ervaren rot in Tel Aviv werden gestuurd, werd het beestje uiteindelijk

afgemaakt op Taiga Strandloper. Vanwege de grote afstand zijn de plaatjes technisch gezien brand-

afgemaakt op Taiga Strandloper. Vanwege de grote afstand zijn de plaatjes technisch gezien brand-

hout maar toch leuk dat ik een heel klein rolletje mocht spelen in de definitieve naamgeving. Voor Israël was het dacht ik de derde Taiga ooit dus kon je wel spreken van een mazzeltje. Toen de opwinding wat geluwd was hebben we daar nog wat rondgekeken maar de vogelbevolking was er niet

erg afwijkend van wat in andere visvijvers te zien was. Er zaten wel opvallend veel Kleine en Temminks Strandlopers en enkele Witvleugelsterns waren ook nieuw voor mij. Verder weer de onvermijdelijke Zwarte Wouwen, Zwarte Ibissen, Grote en Kleine Zilverreigers en hun Blauwe neven, een Goudplevier, enkele Kwakken en Veld- en Kuifleeuweriken. Het bezoek aan het roofvogelringstation liep later uit op een teleurstelling want het was gesloten. Het ringen en het onderzoek wat er mee gepaard

ging gebeurde tijdens de najaarstrek maar die was een weekje eerder al min of meer ten einde gekomen dus werd de toko gesloten. Jammer, ik had het graag eens willen meemaken. Als doekje voor het bloeden zijn we daarna met Ben nog naar een gazongras-kwekerij gereden. Er werd stevig gesproeid en dat trekt meteen weer vogels aan in deze doorgaans droge streken. Er zaten veel Roodkeelpiepers, Kuif- en Veldleeuweriken, Tapuiten, Paapjes, Roodborsttapuiten, 1 Goudplevier en, wat ik hier

totaal niet verwacht had, aardige aantallen Blauwborsten. De klapper hier werd gevormd door een groepje Aziatische Steenpatrijzen in een ruig stukje vegetatie. In dat groepje bleek een Zwarte Frankolijn mee te liften. Mooie nieuwe soort voor mij! Als laatste kan ik voor deze lokatie nog wat Grauwe Gorzen vermelden. Ondanks al het moois wat ik deze dag te zien kreeg was de koek nog steeds niet op. Ben stelde voor om naar een klein meertje te rijden waar de kans op Dwergaalscholvers groot was. Het lag pal tegen de Jordaanse grens en er bleken inderdaad een 10-tal van die grappige beestjes te zitten. Vanwege de

nabijheid van de grens konden we niet dicht bij komen maar vanaf een heuveltje daar in de buurt kregen we toch een aardig zicht op het geheel. Al met al was dit wederom een meer dan geslaagde dag en ik werd alweer nieuwsgierig naar wat Ruty morgen voor mij in petto had. We gaan het zien.

Zaterdag 23 Okt

Deze dag sta ik er om 6.00h naast want om 7.00h heb ik met Ruty afgesproken. Gezamenlijk halen we daarna Ben op om vervolgens naar Atlit onder Haifa te gaan. Daar is een zoutfabriek waar ze zeezout produceren en de bassins en vijvers die er zijn bestaan deels uit zoutwatervijvers. Afgelopen zomer waren Ruty en ik hier ook en toen zagen we er 7 Aziatische Steenpatrijzen. Deze dag zaten er 9 Flamingo's, Lepelaars, Kluten, Dunbek- en Geelpootmeeuwen, en boven de velden thermiekende Witte en Zwarte Ooievaars en Zwarte Wouwen. In dit vijvergebied broeden in het voorjaar ook veel Dwergsterns. Omdat het gebied tegen een legerbasis ligt werden we van daar uit scherp in de gaten gehouden en toen we volgens de soldaatjes te veel via onze kijkers en telescopen die kant uit keken, kwamen er 2 poolshoogte nemen. Ruty moest lullen als Brugman om te vermijden dat we weg-

gestuurd werden of erger moesten ondergaan. Het staat je wel eens tegen dat er zoveel militairen overal zijn en die doen dan vaak ook nog een beetje paranoia.

Na Atlit zijn we naar Ma'ayan Tsvi gereden. We kwamen daar bij een half opgedroogde visvijver aan en er zaten enorme aantallen Steltlopers, Ooievaars en Reigerachtigen. Erg veel Temmincks en Kleine Strandlopers, Tureluurs, Strand- en Bontbekplevieren, enkele Kemphanen, Kluten, 3-Teentjes, Dunbek- en Geelpootmeeuwen, Zwarte Ibsissen, Lepelaars, Zilver en Blauwe Reigers en in een rietrand scharrelden 2 Waterrallen en 4 Porseleinhoentjes rond. Alle drie de Ijsvogelsoorten waren ook ruim vertegenwoordigd. Op zeker moment kwamen er ca 500 Pelikanen overvliegen, een magnifiek gezicht. De plaat hiernaast toont daarvan een klein deel. Van onder af is erg mooi het verschil tussen adulte en jonge vogels te zien. Van de aanwezige Ooievaars viel op dat er erg veel geringd waren. Ben en ik zijn op het strand ook nog gaan zoeken naar Woestijnplevieren maar dat wilde niet erg lukken. Volgens Ben kwamen ze daar wel af en toe voor. Ik was trouwens

behoorlijk onder de indruk van de vogelkennis van Ben. Voor zo'n jonge knaap wist ie erg veel. Ruty gaf aan dat ze rond de lunch thuis wilde zijn dus zijn we rond 12-ven weer huiswaarts getogen. Nadat we Ben bij de buur-kibboetz hadden afgezet hebben we in onze eigen kibboetz uitgebreid geluncht en dat is hier de warme hap. Als ik thuis zo veel zou eten als hier groeide ik dicht en dat voor een paar lullige shekeltjes. Buiten de kibboetz is het leven veel duurder. Na de lunch ben ik nog even naar de

velden west van de kibboetz gewandeld. Ik heb er oa deze Hoppen gefotografeerd en opvallend hierbij is hoe verschillend de vogels uitkomen in een grasomgeving of daartegenover in een droge stenige omgeving. De Hop-

pen gedragen zich hier min of meer als onze Merels. Als je in de tuin zit scharrelen ze bijna onder je stoel door. In deze tijd van het jaar begint het al vroeg te schemeren en lopend langs de Alexander-rivier hoorde ik dat de Kwakken in hun slaapbomen zich al begonnen te roeren. Rond deze tijd hoor en zie je ook nog veel Ijsvogels en ook de Woudapen zijn in het hoge riet nog erg actief. Wandelend naar huis kwam ik in het theehuis langs de rivier Ronit, de zus van Tomer, tegen. Ronit zat er met Tzur, de broer van Tomer. Tzur was er met zijn vriendin, eveneens Ronit geheten. Ik heb nog gezellig een lekkere kop koffie met hen gedronken en toen was het al weer tijd om huiswaarts te gaan. Ik kan wederom terugkijken op een zeer welbestede en interessante dag.

Zondag 24 Okt

Vandaag mag ik de dag zelf invullen dus na het uitgebreide ontbijt in de eetzaal klim ik op de geleende fiets van Tzur en peddel richting de visvijvers van Maabaroht. De fiets bleek een ramp te zijn maar toch bracht het kreng me waar ik wilde zijn. Het was een erg warme dag en veel nieuwe soorten zag ik niet maar het blijft een genot om door het terrein te struinen. Wat af en toe wel moeilijk te pruimen valt zijn de vogels die op jacht naar vis in de overgespannen netten verstrikt raken en meestal een langzame dood sterven. 1 Sporenkievit heb ik in ieder geval het leven gered door hem los te knippen met m'n all-in-one zakmes. Ik moest er wel voor door de blubber met m'n blote pootjes maar de voldoening was groot. Heel bijzonder als je zo'n mooi beestje in je handen hebt en 'm daarna weer de vrijheid kunt geven. Ik kon er ook nog een Roodkeelpieper fotograferen die fourageerde op de bodem van een drooggevalen visvijver. Wat later ontmoette ik er Ben die eveneens op de fiets een middagje kwam vogelen. Via een mobieltje wat ik te leen had gekregen van Rina, attendeerde hij me op zeker moment

op een Schreeuwarend die samen ophermiekte met een stelletje Ooievaars. Frustrerend dat ik geen behoorlijke middelen heb om vliegende vogels te fotograferen! Zonder auto was het opene een stuk moeilijker om foto's te maken. Zolang je ergens rustig zit vliegt er van alles om je heen maar zo gauw je je camera in stelling brengt is iedereen foetsie. Rond 12-ven ben ik weer op m'n weerbarstige fiets gestapt en na een ware marteltocht was ik blij dat ik weer "thuis" was. Na een bezoek aan de eetzaal

heb ik vervolgens weer de omgeving van de Alexander-rivier onveilig gemaakt. Ik zag er wat thermiekende Pelikanen en enig getrompetter attendeerde me op vijf overvliegende Kranen. Op zeker moment realiseerde ik

me dat ik van enkele veel voorkomende vogels nog geen plaatjes had. Dus vandaar deze Arabische Buul-buul en een Grauwe Klauwier. Overal in het riet langs de rivier klauterden Woudapen maar ze

zijn o zo moeilijk te fotograferen. Kwikstaarten deden gelukkig wat minder moeilijk en het lukte me zelfs om een ♀ adult winterkleed Citroenkwik vast te leggen. Onder een brug fourageerde een Grote Gele Kwik maar de hier-

naast afgebeelde gewone Gele Kwik fotografeerde ik bij de visvijvers getuige het net waarop ie zit. Samen met overal rondstruinende Witte Kwikken kom ik zo op 4 verschillende Kwikken. Tegen de avond begonnen de Kwakken zich weer te roeren en ook de Ijsvogels waren nog buitengewoon actief. Het is me nu ook duidelijk hoe het komt dat er nog zoveel vis in het verontreinigde water zit. Het blijkt Katvis te zijn en deze vissen hebben ook een soort longen zodat ze niet afhankelijk zijn van hun kieuwen voor wat betreft de zuurstof. Je ziet ze ook voortdurend boven komen om lucht te happen en daar wachten de reigerachtigen en de ijsvogels hen op! Voor de juiste beeldvorming moet ik ook het begrip "rivier" een beetje verduidelijken. Het is nu in de herfst na een droge en hete zomer nauwelijks meer een slootje te noemen. Door allerlei dammen en dammetjes wordt het water zo lang mogelijk vastgehouden maar de doorstroming wordt ook om zeep geholpen. Het resultaat is een verzameling smerige slootjes waar evengoed nog veel Katvis in voorkomt. Voor mij was het welletjes voor vandaag en ik kon alweer een mooie vogeldag afsluiten. De hierop volgende nacht werd ik trouwens gewekt door de enkele keren herhaalde doordringende roep van een overvliegende Griel.

Maandag 25 Okt

Deze dag zou volgens Ruty een absolute topdag worden dus ik stond met hooggespannen verwachtingen rond 6.00h naast m'n bedje. Het Hula vogelreservaat stond op de planning. Dit reservaat ligt in het uiterste noorden van Israel tussen Libanon en de Golan Hoogvlakte. Ik was er afgelopen zomer al eens in de buurt geweest tijdens een bezoek met Dani aan genoemde Golan. Dat was toen een redelijk unieke gebeurtenis want de Golan is niet toegankelijk voor toeristen maar omdat Dani er tijdens de zes-daagse oorlog verkenners was in het leger, kende hij er uitstekend de weg en wist hij ook de instanties te vinden die ons toegang konden verschaffen. We hebben er toendertijd een grote kolonie Vale Gieren bezocht. Maar nu terug naar het Hula reservaat. De geschiedenis van het reservaat kent een sterke parallel met het Naardermeer. In eerste instantie een groot moerasgebied werd het in de jaren vijftig drooggelegd om er landbouw te gaan bedrijven. Gelukkig bleek de grond van zeer slechte kwaliteit en het bleek ook een crime om de boel droog te houden. Na enkele jaren aanmodderen werd besloten om een groot deel weer terug te geven aan de natuur en dat pakte uitstekend uit. Het is nu een overwegend nat en moerasachtig natuureservaat van grote klasse en van internationale betekenis. Er komen ongekend grote aantallen Kraanvogels voor en voor de rest alle vogels die van

nattigheid houden. Na deze wat lange inleiding wordt het tijd om op stap te gaan. Rond 7.00h trof ik Ruty en Dani op de afgesproken plek en na een uurtje of wat rijden bereikten we ons doel. We konden er te voet in gaan maar je kon er ook een soort golfkarretje huren en dan had je in ieder geval een zonneluifel. Voor 240 shekel (ca 40 euro) waren we een dag onder de pannen en moe hoefden we niet te worden. Dani reed dus ik had alle gelegenheid om rond te kijken en te fotograferen. De eerste indrukken waren overweldigend. In het ochtendlicht stonden er massa's Kraanvogels, Pelikanen, Aalscholvers, Sporenkieviten en allerlei steltlopers en eenden. Om maar wat te noemen: Bosruiters, Groenpoten, Temmincks en Kleine Strandlopers, Kluten, Wilde Eenden, Wintertalingen, Pijlstaarten, Slobeenden, Flamingo's, Zwarte Ibissen, Lepelaars, Grote en Kleine Zilver en Blauwe Reigers, Stelkluten, Oeverlopers, Dodaarzen, Waterwallen, Waterhoentjes, Meerkoeten en Koereigers. Dat was dan alleen nog maar het wat meer watergebonden spul. Op de drogere delen zaten Veld- en Kuifleeuweriken, Blauwborsten, Tapuiten en Roodborsttapuiten, Zwarte Wouwen en Ooievaars. Ik kwam werkelijk ogen te kort. Voor het eerst zag ik hier ook een Otter in het wild en verder zag je er

Wilde Zwijnen, een Jakhals, Mangoesten, en verscheidene Beverratten. Die worden bij ons zeer fanatiek bejaagd maar hier vormen ze geen bedreiging voor de dijken omdat die er domweg niet zijn. Ik zag ze heel vreedzaam

Kikkerbeet eten. Ik zag hier voor het eerst ook "onze" gewone Kieviten en natuurlijk hun neefjes de Sporenkieviten. Het golfkarretje had ook als voordeel dat de vogels er aan gewend waren waardoor ze redelijk dicht te benaderen waren zoals deze Koereiger bijvoorbeeld. Het beestje bleef rustig zitten

toen we voorbij reden. Zo makkelijk gaat het natuurlijk niet altijd. Onderstaande Kraanvogels heb ik min of meer op m'n buik in het riet liggend gefotografeerd. Je moet wat over hebben voor een leuke prent. Toch zie ik me in het Fochteloerveen nog niet van deze foto's maken van Kranen. Bij deze mag ik ook wel eens een compliment uit laten gaan naar m'n twee gidsen. Dani roste me overal naar toe waar ik iets interessants zag en beiden hadden een engelengeduld als ik veel tijd

stopte in fotograferen. Dani is bovendien nog een begenadigd kok en de lunch die hij meegebracht had kon een weeshuis een dag lang uit de honger helpen. Over honger gesproken: dat hoeven de Kraanvogels hier ook niet te hebben. Het gebied heeft daarom zo'n aantrekkingskracht op Kranen omdat ze bijgevoerd worden. Uit de tamelijk hoge toegangsprijs worden gedurende het winterseizoen per dag een kleine twee ton aan mais verstrekt. Dat lijkt veel maar 10.000 vogels kunnen wel wat op. Een bijkomend effect is dat de Kranen dan wegblijven van de landbouwgronden rondom het reservaat. Boeren blij, vogelaars blij en Kraanvogels blij. Wat je noemt een win-win situatie. Door het gebied heen stonden hier en daar op wat hogere punten tamelijk luxe vogelhutten. In elk van die hutten kon je

dagen vertoeven zonder je te hoeven vervelen. Rond een uur of drie zijn we een stukje verder gereden naar een bezoekerscentrum waar we in een film van een kwartier een overzicht kregen van

de ontstaansgeschiedenis van het gebied. Hierna zijn we nog naar een ander deel van het reservaat gereden wat voornamelijk bestond uit ruig Papyrusriet. Vanaf een bruggetje had ik prachtig zicht op nagenoeg onder me langs scharrelende Waterrallen. Toen ik daarvan foto's wilde maken bleek m'n geheugenkaartje vol te zitten. Paniek! Waar had ik m'n reservekaartje verstopt? Na enig gedoe vond ik het gelukkig en nadat ik het verwisseld had kon ik aan de slag. Rond die tijd kwam er juist een nieuwe gids op de proppen. Het was ene Jonathan die ik bij Asaf en Rina thuis al eens ontmoet had. Door alle consternatie heb ik hem nauwelijks begroet en dat kon een excuus achteraf niet helemaal goed maken. Hij bleek voor ons gezelschap te zijn nagebleven want anders had hij al thuis gezeten. Verdienende van mijn kant uit niet de schoonheidsprijs. Tegen de tijd dat we echt het gebied in doken begon het helaas al te schemeren. Als ik van het bestaan geweten had zou ik veel eerder voorgesteld hebben om hier naar toe te verkassen. Het miegelde er van de Watersnippen, Waterrallen, Bruine Kieken, alle drie de ijsvogelsoorten, een Jakhals en Zwijnen. Ik heb het meeste niet gezien omdat het snel te donker werd. Erg jammer. Maar laat ik niet klagen want dit was een absolute topdag. 'sAvonds had ik iedereen uitgenodigd in het Weinhaus voor een hapje en een borrel. Ruty, Dani en Ora, Rina en haar dochter Ronit kwamen op de uitnodiging af en het werd een gezellige dagafsluiting. Met fooi en al kostte het me 390 shekel en dat is zo'n 70 euro. Daar kon ik het zelf niet voor maken.

Dinsdag 26 Okt

De laatste dag al weer. Ruty nam me deze dag mee naar Ma'agan Mikael. Wederom visvijvers. Deze

vijvers liggen aan het strand en dat merk je aan de aanwezigheid van meeuwen. Deze dag heb ik overwegend besteed aan het fotograferen van soorten waar ik nog geen knappe plaat van had. Dat leverde nog wat Ijsvogels op en verder een Temmincks, Oeverloper, Gele Kwik, Sporenkievit en Kuifleeuwerik. Deels gemaakt met behulp van m'n raamstatief. Dat ding bleek een uitkomst. 'sAvonds was ik uitgenodigd bij Dani en uiteraard stond er vis op het menu. Wie appelen vaart die appelen eet. Ruty kwam later ook nog langs want er moest afgerekend worden. Op haar "account" had ik steeds in de eetzaal gegeten en ook de benzine en de autohuur moesten verrekend worden. Het eten

bleek 90 sh te kosten en de auto 190 sh. Samen nog geen 50 euro. Idioot weinig maar volgens Ruty klopte het precies.

Woensdag 27 Okt

Het opstaan was even slikken want om 3.00h moest ik er uit. Ik had met Rina om 4.00h afgesproken bij het postkantoor, ons vaste rendez-vous punt. Met een uurtje waren we bij het vliegveld en daar kostte het Rina even tijd om de juiste security-man te vinden. Die man zou me voorbij de werkstudenten loodsen die elke uitgaande tourist anderhalf uur lang het hemd van het lijf vragen. Dat was dan weer geregeld door een familielid, Gidon genaamd en hij was iets hoogs op het vliegveld. Toen de betreffende persoon gevonden was en ik afscheid had genomen van Rina stond ik binnen no-time achter de douane. Klaar om te vertrekken. Dat vertrek werd toch wat opgeschort want er bleek 2 uur vertraging te zijn. Met een kop koffie en wat nagenieten is daar wel doorheen te komen en na een daaropvolgende probleemloze vlucht stond ik weer op hollandse bodem. Het zat er weer op.

